

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Bla j, jud. Târnava-Mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un ștr mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Sărbătoarea învierii

După negurile groase ale iernii, după nopțile lungi, cari par fără sfârșit, vine totdeauna raza primăvărată a soarelui. Când sufletul omenesc este mai turburat, durerea mai mare, când aproape s'a topit și cel din urmă picur de nădejde în inimile înghețate, se deschid, fără veste, porțile într'aurite ale înălțimilor și coboară, de sus, sfânta lumină înviețoare.

Ieri totul era pustiu și răvășit. Livezile erau negre ca giulgiurile morții, dealurile și munții cu frunțile înzăpezite, ca petece de păr cărunț pe creștete de moșnegi sorociți groapei. Și, peste toate, peste văi și peste munți, vânturi seci, cobitoare numai a rău și a perire.

Iar azi, din mila Cerului, care priveghiază veșnic asupra durerilor noastre, adie boarea vieții, suflul reînținerii. Și ochii ni-se aprind în nădejdea deplinei învieri.

Ce mare și ce sfânt este acest îndemn, această mângâitoare încurajare, venită de sus cu Fiul dumnezeesc, cel răstignit și pus în mormânt!

Până la Isus din Nazaret, oamenii ochi aveau și nu vedeau, urechi aveau și nu auziau, inimi purtau în piepturi și nu simțeau. Înainte de Hristos încă erau ierni și primăveri, erau nopți întunecoase și dimineți cu raze aurii. Dar oamenii, cu firea înrăutățită de păcatul strămoșesc, nu puteau prinde înțelesurile lor. Mugurii florilor, adierile vânturilor primăvăraticе, lor nu le spuneau nimic, decât doar' le gâdileau simțurile și le sporeau pofta de plăceri, de petreceri.

A trebuit să coboare pe pământ, din lăcașurile Tatălui ceresc, să se intrupeze Fiul, să se facă om ca noi și să ne învețe a trăi, a suferi, a muri, pentru ca să știm și să putem învia cu dânsul. Isus ne-a învățat, că viața noastră pământească este o iarnă grea și cumplită, este o noapte lungă și neguroasă, cu prea puține licăriri de stele așa de depărtate, este un sbucium care duce numai peste cruce și mormânt la înviere, la viața de veci.

El însuși, Fiul dumnezeesc a trebuit să cunoască toate lacrimile acestei lumi, toate aleșuirile dușmănești, toată pizma fariseilor. A trebuit să cunoască locul de rugăciune al Getsemani, lemnul cel de chinuri al crucei, cununa de spini a răutății omenești, oțetul amarăciunii și sulita în coaste, ca să ne învețe și pe noi că ale

lunii dureri și scârbe sunt fără număr. A trebuit să cunoască cuprinsul mormântului rece și strâmt, giulgiurile părăsirii și ale singurătății, ca să ne învețe și pe noi, că oricât ne-am trudi și sfârma, oricâte leacuri și seruri ar inventa doftorii, moartea și mormântul nici noi nu le vom putea încunjura.

Apoi, deasupra mormântului părăsit,

în mijlocul nopții negre, când înșiși apostolii s'au risipit de groază și de teamă, în sfânta zi a Paștilor, a licărit lumina cerească. Piatra cea grea s'a răsturnat, moartea a fost biruită. Fiul omului a înviat, ca să ne dea și nouă marea, îmbucurătoarea chezeșie a învierii. Și noi vom învia. *„Eu sunt învierea și viața; cel ce va crede întru mine și de va muri, va fi viu”,* (Ioan, 11, 25).

Iată marele și sfântul înțeles al învierii Domnului. Iată glasul sfintelor Paști, care, ca și lumina primăverii, ca și susurul de trezire al zefirului, se îndreaptă în aceste zile către noi toți, înălțându-ne cugetele către ceriu, către lumina dătătoare de nădejdi, de reînținerire și de reînviere. Oricâte necazuri ne-ar paște, orice du-

ri am suferi, chiar moartea de ne-a opri bătăile inimii, trăind după îndemnurile lui Isus, stricăciunea nu ne va copleși.

Învierea noastră va trebui să treacă însă și ea peste răstigniri și peste cruce, peste cununi de spini și sudori de sânge, cum ne-a învățat Mântuitorul. Isus, ca să ajungă la biruința învierii, a trebuit să spele mai întâi păcatele lumii, păcatul strămoșesc.

Tot asemenea și noi, trebuie să biruim zi de zi păcatele noastre, să ne răstignim poftele și aplecările rele, să luăm cununa de spini a umilinței, să vărsăm sudori de sânge, ca să putem răzbi asupra morții, asupra stricăciunii sufletului.

Natura, firea, cu munții, cu văile, cu apele, cu codrii ei, se curăță, se spală, se înouiește an de an, cu fiecare primăvară. Așa trebuie să ne înouim și noi, dacă vrem să fim vii și de vom muri.

Așa și noi vom birui! Vom învia!

Hristos a înviat!

A. M.

Pentru lăfșirea credinței

Întru îndeplinirea datorințelor primite dela întemeietorul său, biserica Romei se folosește de toți cei cari îmbrățișează un gând bun.

În anul 1822, o domnișoară franceză întemeiază la Lyon o asociație a cărei menire e să ajute din toate puterile pe misionari. Această asociație se numește „Opera pentru propagarea credinței”.

Această asociație s'a răspândit și în alte țări. Mai nou primim știre că a luat ființă și în țara noastră, având în frunte un comitet cu Rvs. Dr. Nicolae Brânzeu, canonic dela Lugoj, ca președinte.

După cât suntem informați, urmează constituirea comitetelor diecezane și primirea de membrii.

Membrii poate fi orice creștin care a împlinit 12 ani, după cum sună înștiințarea „indiferent de sex, poziție socială sau religie”. Ei au însă anumite obligațiuni cari constau în recitarea zilnică a anumitor rugăciuni, precum și o contribuție bănească.

Administrația asociației o face un consiliu superior general, care are în frunte un cardinal dela Roma.

S'a prăbușit un avion. Aviatorul Ion Crăciun dela câmpul de aviație Pipera, se întorcea dintr'un sbor ce a făcut în jurul Bucureștilor. Pe când cobora spre pământ, avionul s'a prăbușit dela o înălțime de 100 de m., sfărâmându-se complet. Nefericitul aviator a rămas mort pe loc.

Tălcuirea Evangheliei Duminicii

Duminica Paștilor (Ioan 1, 1-17).

1. *Intru început era cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.*

Sub numirea de »Cuvântul« sf. evanghelist Ioan înțelege pe însuși Domnul nostru Isus Hristos, ceea ce se vede și de acolo că, la stih 14 spune: »Și Cuvântul trup s'a făcut«. Tot în stih 14 îl mai numește apoi »unul născut dela Tatăl«, iară la stih 4 ne spune că »intru dânsul viață era, și viața era lumina oamenilor«.

Intru început era Cuvântul. Când? Intru început, adică la începutul lumii, prin urmare înainte de a fi plăsmuit Dumnezeu lumea, Dumnezeu Cuvântul, adică Domnul nostru Isus Hristos, deja era. Iară dacă era intru început, trebuie să fie veșnic.

Acest Cuvânt nu era în Dumnezeu, ci la Dumnezeu, prin urmare Dumnezeu Cuvântul este o persoană deosebită de Dumnezeu Tatăl.

Și Dumnezeu era Cuvântul, ceea ce înseamnă că, precum Dumnezeu este Tatăl, tot asemenea este Dumnezeu și Cuvântul.

Așadară în stihul întâi al sf. evangheliei din ziua de Paști ni-se spun trei lucruri mari: 1. că Domnul nostru Isus Hristos este veșnic, 2. că Dumnezeu Cuvântul este o față dumnezească deosebită de a Tatălui și 3. că este de aceeași ființă cu Tatăl.

Și, pentruca să nu-i treacă cuiva prin minte să răstălmăcească aceste trei mari adevăruri, sf. evanghelist Ioan mai întărește încă odată cele spuse mai înainte și zice:

2. *Acesta era intru început la Dumnezeu.*

Așadară, înainte de a fi zidit lumea aceasta minunată: ceriurile, sorii cei mulți, dimpreună cu toate planetele, lunile, pământul și miliardele de stele, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cuvântul, era din veci, ca față dumnezească deosebită de Tatăl. Așadară nu sunt doi Dumnezei, ci numai unul singur, care însă are trei persoane dumnezești, dintre cari aici e vorba de persoana întâie, a Tatălui, și de persoana a doua a Fiului, care este de o ființă cu Tatăl, dară, ca ipostază și ca persoană, deosebită de el.

3. *Toate printr'însul s'au făcut și fără de dânsul nimic nu s'a făcut, ce s'a făcut.*

Sub »toate« se înțeleg atât cele din ceruri cât și cele de pe pământ, atât cele văzute cât și cele nevăzute. Toate acestea s'au făcut »prinț'însul« și nu »de către« dânsul, pentruca să se arete și aici că Fiul este născut din Tatăl și că Tatăl, care este deodată cu Fiul, toate prin Fiul le-a făcut. Mai adaugă apoi sf. evanghelist că fără de dânsul nimic nu s'a făcut ce s'a făcut, pentruca și în vremea aceea, când ascria el evanghelia aceasta, erau o seamă

de eretici, în frunte cu Philo, cari susțineau că materia este nezidită și veșnică.

4. *Intru dânsul viață era și viața era lumina oamenilor.*

Viața este lucrul cel mai bun și cel mai de seamă, după cum moartea este lucrul cel mai rău. Isus este izvorul ori cărei vieți, ceea ce ne-a și spus el, la Ioan 5, 26: »Precum are Tatăl viață întru sine, așa a dat și Fiului viață să aibă întru sine«. Așadară Domnul nostru Isus Hristos este izvor de viață făcător. Și acest Isus Hristos era lumina oamenilor, adică el ne-a dat darul înțelepciunii, prin care putem cunoaște că există Dumnezeu, el ne-a dat glasul conștiinței, prin care vorbește Dumnezeu către oameni. Și tot Dumnezeu Cuvântul ne-a descoperit tainele Dumnezeirii, adică el ne-a făcut descoperirea dumnezească, prin care putem cunoaște marile, tainicele și minunatele învățături ale religiei creștine.

5. *Și lumina intru întunecare luminează și întunecarea nu o a cuprins.*

Dumnezeu Cuvântul a venit în lume ca să împrăstie întunecarea păcatelor. Dar nu toți oamenii au crezut în el, ci mulți, și anume păgânii, au rămas mai băturoși în întunecarea păcatului. Însă cei rămași în păcat n'au putut stânge lumina adusă în lume de Dumnezeu Cuvântul, n'au putut-o împiedeca să nu lumineze, de aceea se zice că »întunecarea nu o a cuprins«.

Intreagă evanghelia din duminica Paștilor este totdeodată una dintre cele mai frumoase poezii ce s'au scris vreodată. Strofa întâie a acestei poezii, în care ni-se descrie ființa de veci dumnezească a Cuvântului și relațiunea sa cu Dumnezeu Tatăl și cu lumea, sunt cele 5 stihuri de până acuma. Urmează apoi strofa a doua, stih 6—10.

6. *Fost-a om trimis dela Dumnezeu, numele lui era Ioan.*

După căderea în păcatul strămoșesc oamenii n'au mai primit lumina cea dumnezească. Lui Dumnezeu însă i-s'a făcut milă de oameni, trimitând, din când în când, câte un proroc, care slobozia câte o rază de lumină dumnezească în întunecarea păcatului. Evanghelistul nu ni-i amintește pe toți acești proroci, ci numai pe unul, pe cel mai mare și totdeodată și cel mai de pe urmă dintre dânsii, pe sf. Ioan Botezătorul.

7. *Acesta a venit intru mărturie, să mărturisească de lumină, ca toți să creadă prin el.*

Sf. Ioan Botezătorul își câștigase, prin viața și predicarea sa, o vază atât de mare, încât oamenii credeau tot ce spunea el. Iară el le-a spus că el pregătește numai calea pentru cel ce va să vină, că el este un simplu înaintemergător și prevestitor al venirii lui Mesia. Scopul arătării sf. Ioan Botezătorul pe pământ a fost deci să mărturisească de lumina care era Hristos.

8. *Nu era el lumina, ci avea să mărturisească de lumină.*

Pentruca să arete marea dignitate a lui Mesia și pentruca să combată greșelile ce s'au ivit între învățăceii lui Ioan Botezătorul și între Evrei, că adică Ioan ar fi Mesia cel mult făgăduit, adaugă evanghelistul acest stih. Sf. Ioan Botezătorul era, după cum ne spune același evanghelist (5, 35), »facție arzând și luminând«, așadară numai »facție« care-și primește lumina, ca și luna și stelele, dela soarele Hristos. El era un luceafăr al dimineții, a cărui lumină

a dispărut, îndată ce a apărut lumina cea adevărată, soarele Hristos.

9. *Era lumina cea adevărată care luminează pe tot omul ce vine în lume.*

Lumina, despre care mărturisia sf. Ioan Botezătorul, era Hristos, adică lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce se naște, sau, după cum spune evanghelistul, vine în lume.

10. *In lume era, și lumea printr'însul s'a făcut, și lumea pe el nu l-a cunoscut.*

Nu l-a cunoscut, tocmai fiindcă era întunecată la minte, în urma păcatului.

Cu stihul 11 începe strofa a treia, care ține până la stih 14, și care este aproape de același cuprins cu strofa a doua.

11. *Intru ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l-au primit.*

»Intru ale sale«, adică în »moștenirea lui Iehova«, cum îl numește sf. Scriptură pe poporul iudeesc. »Ai săi«, nu toți, ci mulți, pentruca unii l-au primit pe Isus, ca cei 12 apostoli, cei 72 învățăcei și alții ca la 500, după cum ni-se spune la 1 Cor. 15, 6, însă aceștia, pe lângă ceilalți Evrei, cari nu l-au primit pe Isus, au fost puțini.

12. *Iară căi l-au primit pe dânsul, le-a dat lor putere, ca să fie fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred intru numele lui.*

Această propoziție e puțin cam încurcat tradusă pe românește, pentruca traducătorul nu a voit să se abată dela originalul grecesc. Iată cum ar fi trebuit să se traducă: Iară celor ce l-au primit pe dânsul, și cred întru numele lui, le-a dat putere, ca să fie fii ai lui Dumnezeu. Sub »putere« aici este a se înțelege: har.

13. *cari nu din sânge, nici din voie trupească, nici din poftă bărbătească, ci dela Dumnezeu s'au născut.*

Aici se arată, cu cât sunt mai superiori fiii sufletești ai lui Dumnezeu, față de cei născuți din muiere. Și Evreii se credeau pe sine fii ai lui Dumnezeu, căci din Avram se trăgeau după trup. Adevărații fii ai lui Dumnezeu însă nu s'au născut »nici din sânge«-le muierei, »nici din voie trupească« adică din plăcere, »nici din poftă bărbătească«, ci pe calea credinței, prin o naștere sufletească, dela Dumnezeu.

Până acuma s'a vorbit despre nașterea din veci a Fiului și despre firea sa dumnezească. De aici încolo se arată intru-para Cuvântului:

14. *Și Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit intru noi (și am văzut mărtirea lui, ca mărirea unuia născut dela Tatăl) plin de dar și de adevăr.*

Făcându-se Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul, trup, adică om, n'a început nici pentru o clipă a fi Dumnezeu. Așadară Dumnezeu Cuvântul a avut trup asemenea nouă, nu numai trup aparent (la părere), cum învățau o seamă de eretici. Deodată cu întruparea sa, Fiul lui Dumnezeu a început a se sălășlui intru noi. În Testamentul Vechiu, Dumnezeu sta deasupra cortului mărturiei, fiind acoperit cu un nor, care peste zi era umbros, iară noaptea ca o pară de foc. În Noul Testament Dumnezeu a avut sălaş, vreme de 33 ani, între noi oamenii, iară după aceea a rămas veșnic între noi, în sfântul sacrament al euharistiei. Mărirea lui au văzut-o apostolii la schimbarea la față, la înviere, la înălțare și ori de câte ori făcea minuni. Că apoi cât de plin era Isus de dar și de adevăr, se vede din întreagă viața și învățătura sa. El a adus doară darul pe pă-

mânt, fără de el omenirea ar fi fost pierdută pentru vecie și lipsită de fericire. Că apoi el a adus adevărul pe pământ, se vede de acolo că omenirea cât de mult a orbecat în întunerecul minciunii și al fărădelegii, până nu a venit Mântuitorul. Precum este Cuvântul izvorul oricărei vieți și lumini spirituale, așa este Cuvântul intrupat izvorul darului și al adevărului pe cari le-a împărțit apoi din belșug omenirii.

Urmează acuma strofa a patra și cea din urmă a acestei atât de minunate poezii, stih 15—18, care întregeste stihul 6 și arată conținutul și însemnătatea adevărului înaintemergătorului.

15. Ioan mărturisea de dânsul și striga: »acesta este, de carele am zis: cel ce vine după mine mai înainte de mine a fost, căci mai înainte de mine era«.

Isus Hristos a venit pe pământ, ca om, de fapt, după Ioan Botezătorul, fiind mai tânăr cu câteva luni decât acesta, însă el ca Dumnezeu a fost mai înainte de Ioan Botezătorul, pentru că era veșnic.

Și acuma, să vedem, ce ne-a adus Domnul nostru Isus Hristos pe pământ, prin venirea sa:

16. Și din plimirea lui noi toți am luat și dar pentru dar.

Acestea sunt cuvintele evanghelistului care arată, ce ne-a adus Domnul nostru Isus Hristos nouă pe pământ. Ne-a adus dar dumnezeesc și încă atât de mult încât oricât primim din acest dar, tot mai rămâne, așa că cu toate că toți am luat din el, în locul darului primit pășeste totdeauna alt dar nou și încă un dar în locul altui dar. Pentru că așa este firea harului dumnezeesc ca, cu cât primește omul mai mult dintr'insul, cu atât mai mult poate lua iarăș mai târziu.

17. Că legea prin Moisi a fost dată, iară darul și adevărul prin Isus Hristos au fost.

Aici evanghelistul face o frumoasă asemănare între Legea Veche, dinaintea de Hristos, și între Legea Nouă, pe care Isus a adus-o. În vremea legea lui Moise cuprindea și ea adevărul, dar nu deplin dezvoltat și descoperit, legea lui Isus Hristos cuprinde adevărul deplin interesant. E că numele Mântuitorului aici se exprimă mai întâi întreg de către sf. evanghelist Ioan. Isus înseamnă pe evrește: »leghova este mântuire« și este numele oficial al Mântuitorului. Hristos înseamnă »uns« sau »miruit«. Pe regii cei vechi li ungeau sau miruiau la încoronare. Mântuitorul nostru era proiec, preot și rege într'o singură persoană, așa că despre el se putea spune cu atât mai ales că este uns sau miruit întru rege.

* * *

Din această sf. evanghelie se desprind o mulțime de învățături. Înainte de toate că Isus Hristos este Dumnezeu adevărat, deopotrivă de veșnic și de aceeași ființă cu Tatăl. El a adus în lume viața harului și lumina. Cât de nemulțumitoare a fost față de el lumea! Pentru că lumea nu l-a cunoscut, iar oamenii nici nu l-au primit măcar! (Adu-ți aminte de peștera din Betleemul Iudeii!) Ce fericiți sunt în schimb credincioșii, cei ce l-au primit pe dânsul! Marea taină a intrupării Domnului. Deosebirea dintre legea lui Moise și legea lui Hristos; de aceea cântăm la vecernie, la glas doi: »Trecut-a umbra legii și darul a venit«.

Părintele Iullu

Măria Sa Voevodul Mihai la sădirea pomilor. În săptămâna trecută s'a sădit lângă București o pădure. Au fost sădiți zece mil de stejari de către două mil de cercetași. Între tinerii plantatori se afla **Măria Sa Voevodul Mihai**, care singur a făcut gropile sădind șase stejari. De altfel de când era mai mic, când era Rege, se îngrijea însuși de brazii și de florile din parcul palatului. După ce au sădit stejarii, cercetași în mijloc cu Prințul moștenitor au făcut o masă pretinească, mâncând carne de miel friptă cu pâine și ceapă verde.

Hristos a înviat!

È o seară cu lună, și cerul senin e presărat cu stele licăritoare. În liniștea sării, în noaptea tainică, Domnul nostru Isus Hristos după cina cea de taină, când a instituit sf. Cuminecătura, s'a retras în grădina Ghetsimani, încunjurat fiind de sf. apostoli. Aici Isus le dă ucenicilor Lui ultimele îndemnuri pentru zilele de suferință și prigoniri, ce vor urma. »De vă urește pe voi lumea, știți, că pe mine mai înainte decât pe voi m'a urit«. Boabe de cristal, lacrimi, se furișează printre genele apostolilor, cari cu înfrigurare și outremur ascultă cuvintele de îmbărbătare ale Mântuitorului. Se roagă apoi Tatălui ceresc, ca să-i aibă pe apostoli în paza Sa sfântă și Spiritul Sfânt să-i umbrească pe ei, ca să nu cadă în ispită și lepădare de sine. Isus se roagă și ascultă sudori de sânge!... Apostolii, oboșiți de drum și de zăduful zilei, dormitează, iar Mântuitorul le zice: »Dormiți acum și vă odihniți. Iată s'a apropiat ceasul și Fiul omului se va da în mâinile păcătoșilor. Sculați-vă să mergem, iată s'a apropiat celce m'a vândut!«...

È Iuda, care alergase pe la mări marii poporului și l-a vândut, l-a trădat pe Învățătorul lui... Iubirea de argint e stăpână pe sufletul lui Iuda; din cătușele ei nu se poate smulge, fiind slab în credință, și a primit dela ei 30 de arginți, ca preț al trădării, pe care o pecetluște Iuda cu sărutarea lui vicleană. »Iudo, cu sărutare vinzi pe Fiul omului?« — îi zice Mântuitorul atunci, când Iuda Iscarioteanul în fruntea poporului și a ostașilor a venit ca să-l prindă pe Isus.

Și l-au dus pe Isus la judecată înaintea arhiepiscopilor Ana și Caiafa. Zădarnic au încercat aceștia a găsi vreo

Foia „UNIRII POPORULUI“

Tovarăș

Doamne,
iarăși
eu m-am aflat un bun tovarăș,
odată cu primăvara...
È soarele,
ce încălzește toate ogoarele,
ce face să răsară grâul
ce poleește cu raze de argint
râul...

S'apleacă
în fiecare seară
ca o codobatură pe-o cracă,
se scaldă în laptele mărilor,
trimite sulite roșite 'n foc,
depărtărilor...

Iar dimineața 'n zori
răsare
mai tânăr de nouă ori...
Cărare de joc
ce 'ncinge la mijloc
întreaga boltă...

În fiecare seară, împrăștie recolta
de stele,
iar peste zi, le-adună, le pune într'o ladă,
ca nimeni să nu i le vadă...

Și azi așa și mâine tot așa,
se scoală și se culcă iarăși
până va fi lume.

El,
soarele,
neprețuitul nostru
tovarăș...

VASILE GR. FLUERAȘ

Psalm

Inchinare lui Isus Mântuitorul

**Cu miel, care sburdă primăvara
ai intrat în satul meu. Pe strada,
pe unde intră de regulă seara,
cireada...**

**Nol Te-am primit cu crengi de salcă
pe care încă bătălau albinele.
De-atunci s'a sălășluit în sat la nol,
binele...**

**Mi-aduc aminte că loc nu ți-am găsit,
adecă flecare vroia ca să Te la acasă
și-atunci, Te-am împărțit...**

**De-atunci, nol Te păstrăm
flecare
În sufletele noastre
pârguite 'n razele de soare...**

**Acum, ți-am ridicat
altar de închinare,
unde se 'nchină fiecare**

și-ți spune
în șoaptă câte-o rugăciune,
implorând dela Tine:
grâul să-l păzești de tăciune...

Vasile Gr. Flueraș

La Paști

În întunerecul nesfârșit al nopții satul pare un copil ce doarme liniștit în poala mamei sale. Stelele clipeșc ușor din gene și se sting tăcute, să nu turbure somnul copilului.

Pe ulițele pustii se furișează o adiere de vânt, pornită ca un foșnet lin dinspre dealul vililor. Se strecoară hoșește prin grădini de curând înverzite și se oprește în creanga unui cireș înflorit, pe care o scutură domol și o trezește. Un câine își înalță și el capul și își încearcă glasul, lătrând răgușit.

În casa lui Pătru Mitruțul încă dorm cu toții. Erau rupți de oboseală. Pătru abia a răsbăt în preșeară cu atâtea treburi. Era întunec deabinelea când a măturat în fața porții și în curte. A intrat apoi în grajd unde a fâșălat vitele și a măturat frumos, ca'n ajun de sărbătoare. Le-a băgat așternut proaspăt și a trecut apoi la Ionu Vraclului din capul satului unde se barbărește de obicei. S'a 'ntins la popovești și s'a întors acasă târziu.

Femeia s'a culcat după ce și-a spălat copiii și le-a scos din lada de după masă hainele de sărbătoare. Le-a așezat, așa împăturite cum erau, pe masa din casa dinainte, ca să-i

vină lui Isus. S'au găsit însă două mărturii mincinoase, cari l-au acuzat pe Isus, iar arhiereul Caiafa, primind dela Isus răspunsul că El e Fiul lui Dumnezeu, a început, de mânie, să-și rupă hainele și să spună poporului, că acesta hulește pe Dumnezeu. Poporul acesta nerecunoscător îi strigă acum lui Isus: Vinovat este morții! Și au început a-l lovi pe Isus, Domnul cerului și al pământului. In curtea arhiereului Ana stau soldații în jurul focului și se încălzesc. Aici vine și Petru și Ioan. O femeie l-a acuzat pe Petru de două ori, iar o rudenie a servitorului Malh l-a acuzat a treia oară, că și el e ucenicul lui Isus și înainte de a cânta cocoșul de două ori — după cum i-a spus dinainte Isus — Petru de trei ori s'a lăpădat de Isus. Și i-a adus aminte Petru de cuvintele profetice ale lui Isus și părăndu-i rău de ceace a făcut, *ieșind afară din curtea această a plâns cu amar!* Iuda în zori de zi s'a dus în biserică și a aruncat acolo cei treizeci de arginți și mergând afară din oraș s'a spânzurat, fiindcă a văzut că a vândut sânge nevinovat.

Și l-au dus spre locul de osândă, spre Golgota, silindu-l să-și ducă crucea Lui. Cade adeseori sub povara crucii și atunci l-au silit să o ducă mai departe Simeon Chirineanul, care tocmai atunci se întorcea dela câmp. L-au îmbrăcat pe Isus în haină roșie, L-au încununat cu spinii batjocurii, fața și trupul Lui e acoperit cu brezde de sânge și L-au restignit între doi făcători de rele. Iar în ora a noua Isus și-a dat sufletul... Indată s'a făcut apoi întuneric mare, pământul s'a cutremurat, catapiteasma bisericii s'a rupt în două și acolo sus, sus pe muntele Golgota strălucea Crucea suferințelor pământești ale lui Isus. Iosif din Arimateia și cu Nicodim au luat de pe cruce trupul lui Isus, l-au

uns cu miresme, l-au înfășurat în giolgiu curat și l-au așezat în mormânt nou, iar Pilat a așezat pasnici lângă mormântul pecetluit. *Isus a treia zi a înviat din morți!*

Frate creștin! In fiecare an prăznuim această sărbătoare măreață din istoria creștinismului. Nu simți tu în aceasta zi de sărbătoare un fior sfânt, o pioasă reculegere sufletească? Trăește în sufletul tău dragostea nefățărită față de Isus Mântuitorul nostru? In mijlocul necazurilor și al greutăților zilei simți poate cum se cufundă corabia vieții tale, fiind izbită de valurile ispitelor și a durerilor. Nu desnădăjdui atunci, căci Mântuitorul se apropie de tine și te încurajează, zicându-ți: *Nu te teme!* Având credință în ajutorul Lui, vei învinge valurile ispitelor și vei ajunge la limanul alinător al primejdiilor și năcazurilor, peste cari ți-e dat a trece în această viață. Pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră și-a vărsat Isus sângele Său cel scump acolo sus pe muntele Golgota. Nerecunoștiința să nu încălzească inima ta, trădarea lui Iuda să nu se apropie de sufletul tău! Dacă vre-odată gândurile tale inclină a apuca pe calea lăpădării de Isus și de învățăturile lui sfinte, roagă-te atunci lui Isus și Isus va privi în inima ta, îți va lumina cărările minții, îți va insufla duhul lăpădării de tine însuși și vei fi gata a-ți jertfi chiar și viața pentru Isus și învățăturile Lui. Sfântul Apostol Petru *a plâns cu amar* pentru lăpădarea lui și a devenit un apărător neînfriecat al credinței creștine, dându-și viața pe lemnul Crucii, ca și Mântuitorul nostru Isus Hristos. E scurtă viața pământească și vom trăi o viață fericită, sau nefericită dincolo de mormânt, în veșnicie!...

Frate creștin! In viața aceasta pământească ne este dat și nouă a

purta crucea suferințelor. Dela leagăn până la groapă, ca o umbră ne însoțesc necazurile și suferințele. Urcăm și noi Calvarul și dacă trupul se va sălăslui în mormânt, va veni odinioară ziua judecării, când vom învia și ne vom prezenta înaintea dreptului Judecător. Să nu ne strângem deci comori trecătoare pentru viața aceasta, ci comori neperitoare pentru viața de dincolo de mormânt.

E primăvară! Natura s'a trezit la o nouă viață, după somnul cel lung al iernii. Din letargie (amorțeală), din nepăsare trezit-ai la o nouă viață sufletul tău, prin primirea sfintei Cuminătăți? Isus a înviat din morți! Invierea aceasta o vestește azi întreaga natură, care îmbracă acum o haină nouă... Sufletul și inima ta îmbracă-o azi în haina neprihănită a curățeniei sufletești și trupesti, pentruca să poți prăznuți cu adevărat această zi de sărbătoare, pentruca să te poți bucura de invierea din morți a Mântuitorului!...

Frate creștin! Ai călătorit vre-odată în dimineața unei zile de primăvară prin vreo livadă, acoperită de o negură deasă? Ai văzut, cum, pătrunzând razele de soare, negura se ridică, se împărtășește și înaintea ochilor ți-se înfățișează covorul de iarba verde, brodat cu mii și mii de floricele. In această zi de Paști, în această sărbătoare măreață, care ne aduce aminte de Invierea din morți a Mântuitorului nostru Isus Hristos, fa, iubite creștine, să pătrundă soarele credinței prin negura, care copleșește sufletul tău și, alungând negura păcatelor, să poată privi Isus câmpia sufletului tău, presărată cu florile virtuților creștinești și astfel să poți zice și tu cu inima liniștită: *Ridică-ne, o Isuse, către dimineața pocăinței și ne luminează cu lumina Ta!*

Hristos a înviat!

Șercaia.

Valeriu Crișan
preot

ste la îndemână dimineața când se vor scula „mămăroșele“.

Copiii s'au sbătut toată noaptea în visuri chinătoare. Li-se părea că s'au aprins de mult lumina bisericii din deal, clopotele și toaca din turn au răsunat în tăcerea nopții, iar ei au întârziat dormind.

Cel mai mic a adormit de vreme. A tot sărit prin casă și s'a tot învârtit în jurul ouălor înroșite, împraștiate pe o șurță, ca puil de găină în jurul mamei lor. A întins de vre-o câteva ori mâna, dar și-a tras-o repede arsă și înroșită. I-s'au împălenjenit apoi ochii și a început să se frece cu mâna, înroșindu-se peste tot.

A adormit cu'n gând aninat în minte. Ar fi vrut să mai spună odată părinților să nu uite să-l scoale dimineața, dar n'a apucat să-l mai rostească.

Acum s'a trezit. Incearcă să pătrundă cu privirea întunerecul nopții, se freacă la ochi și iar privește. Prin ochiul de fereastră se revărsă sfloasă o dără de lumină: dimineața învierii. Și al lui dorm cu toții. Il vine să strige, să-l scoale pe toți, să le spună că-l târziu.

* * *

— Stăi dragul mami, stăi frumos. Astămpără-te, că dacă nu n'ajungi la înviere.

Și copilul se astămpără. Il freacă bine prin urechi și pe la ochi, pe unde era înroșit, ca un ou de Paști. Bate apoi din picioare până i-se despătură cămașa cea nouă, dărdăle din dinți și se scribulește de răceala ei.

Cel mai mărișor alege dintre ouă pe cele

mai ascuțite. Tatăl lor lese afară, să vadă de vite. Se întoarce când copiii sunt gata, il lea de mână și pleacă spre biserică. Femeia il petrece cu un „Doamne ajută“. Când trec pe ușa porții, Pătru își face cucernic o sfântă cruce. Cel mai mic trece repede „năfrămuța“ cu ouăle în mâna cealaltă și face un semn nelămurit pe piept.

In fața ușii bisericii se desprind umbre tăcute. In strănile bătrâne, mâncate de cari, scoase afară ca să încapă lumea, sunt așezate mueri bătrâne. S'au grăbit și ele să nu scape sfânta slujbă a învierii, poate cea din urmă pe care o mai prind.

Alături, aproape de un mormânt, Pătru Mitrului își ține copiii de mână și privește spre porțița ce duce în ograda curții parohiale. Din întunerecul ce-o înconjoară se desprinde haina lungă a părintelui urmat de Badea Ion crâșnicul. Se oprește în tinda bisericii, se îmbracă cu mișcări domoale, în timp ce crâșnicul pune tămăle în cădelniță. Oamenii stau nemișcați, numai ochi și suflet. Deodată răsună luminoase cuvintele:

„Hristos a înviat!“

Din turnul bisericii se pornesc atunci năvalnic clopotele și toaca, să anunțe satului minunea. Credincioșii se mișcă, parcar vrea să înainteze, cu toate că stau pe loc. Numai suflete înaintează, prin rugi fierbinți, departe, spre Ceruri, pe aripile glasului clopotelor, căci în noaptea învierii sună clopotele izbăvirii.

S. O.

Fabricile morții. O fabrică mare din Germania care se ocupă cu producerea gazelor veninoase de război, își publică de curând bilanțul (socotelile și cumpăna veniturilor). Ea arată un câștig anual de 585 milioane mărci. Lămurește însă că ar fi avut un câștig mult mai mare, dacă n'ar fi băgat sume mari de bani în clădirile de noi fabrici, prin numeroase colțuri ale țării. Azi întreagă Germania este împânzită de asemenea fabrici. Și, precum vedem, au venituri cu ghotura. Ceace însemnează că oamenii lui Hitler lucrează din greu la pregătirea unui nou război, care va fi mult mai cumplit decât cel trecut de curând. Oare când vor ajunge oamenii să se lăpede cu scârbă de fabricile iadului și să înalțe pretutindeni fabricile frăției și ale păcii creștinești?

Furtună nemăpomenită. Spre sfârșitul săptămânii trecute s'a abătut o furtună asupra Indiilor cum nu s'a pomenit încă nici odată prin părțile acelea. In mai puțin de o jumătate de oră au fost dărâmate, din temelii, peste o mie de case. Copacii au fost scoși din rădăcini și duși la mari depărtări. O școală dintr'un orașel a fost luată de vânt și aruncată la o distanță de 50 de m. Numărul morților nu se cunoaște încă, deoarece de abia s'a potolit furtuna.

Dela Societatea Națiunilor

Germania a primit vot de blam — Cum văd nemții rezultatul votului

Luni, în 15 a lunii acesteia, s'a deschis la Geneva sesiunea extraordinară a Consiliului Societății Națiunilor.

Dezbaterile au ținut trei zile încheiate și au avut un dublu scop.

1) Acela de a se vedea, ce-i de făcut împotriva Germaniei, care prin faptul că și-a mărit armata, a călcat în picioare contractele de pace și

2) de a se hotărî ce-i de făcut împotriva popoarelor cari, de acum înainte, se vor face vinovate de asemenea fapte.

Președintele acestei ședințe a fost d. *Rasdu Aras*, ministrul de externe al Turciei. După câteva cuvântări de început, Dsa a dat cuvântul dlui *Laval*, ministrul de externe al Franței. Dsa face o propunere (un proiect de rezoluție) prin care

1) se dă vot de blam Germaniei pentru motivul că în 16 Martie anul acesta și-a mărit armata, împotriva contractelor de pace, și

2) se propune înființarea unui comitet din sânul Societății Națiunilor, care comitet să arde, ce măsuri „economice și financiare” trebuie luate împotriva popoarelor cari „de acum înainte” se vor face vinovate de asemenea fapte.

Votarea

Au început apoi țările, prin reprezentanții lor, să-și dea părerea. Anglia și Italia se așteptau să fie de aceeași părere deoarece propunerea Franței a fost ticluită la conferința dela Stresa, la care au luat parte tustrele țări amintite.

Au venit apoi la rând celelalte țări. Dintre toate însă singură Polonia s'a arătat potrivnică propunerii Franței.

Astfel era situația în ajunul zilei de miercuri, când s'a făcut votarea. Lumea aștepta cu mare nerăbdare rezultatul votului. Oaci dacă propunerea franceză ar fi întâmpinat vrășmași, a-cest fapt ar fi fost un semn bun, o încurajare pentru Germania. Când s'au chemat însă popoarele la vot, toate, chiar și Polonia, au votat propunerea franceză. Singură Danemarca, n'a votat împotriva propunerii, dar s'a abținut dela vot.

S'a ales apoi comitetul acela care trebuie să arde măsurile „economice și financiare” cari trebuie luate împotriva popoarelor cari de acum înainte vor călca legile dintre state.

Lucrările consiliului Societății Națiunilor cu aceasta s'au terminat.

Ce spun Nemții

Vestea de mai sus a infuriat rău de tot pe Nemți. Gazetele susțin că

tot ce s'a scris în propunerea franceză (propunerea o rezultatul conferinței dela Stresa, dintre Franța, Anglia și Italia) sunt minciuni și provocări. Pe de altă parte se spune că d. *Hitler* va întreba poporul, dacă a făcut bine ce a făcut, înarmând Germania, ori nu. În caz că poporul va fi de partea lui, va merge mai departe pe drumul apucat.

Bulgaria are guvern nou

Guvernul bulgar, în fruntea căruia se găsea generalul *Zlateff*, a demisionat. Regele a primit demisia.

Motivele cari au adus la acest act, sunt următoarele. Doi foști primminiștri, dnii *Tzankoff* și *Gheorghieff*, au fost arestați din ordinul ministrului de interne pentru anumite acte împotriva legii. Oei doi foști primminiștri însă aveau prietini chiar și în sânul guvernului. Trei miniștri au demisionat, ca semn de împotrivire față de arestarea foștilor primminiștri. Demisia acestora a dus acolo că a căzut întreg guvernul.

Noul primministru se numește *Andreiu Fogelf*. Guvernul dsale e privit cu ochi buni de către locuitori.

S'a închis parlamentul

În sâmbăta trecută (20 l. c.) s'au ținut ultimile ședințe ale parlamentului. După o săptămână de vacanță, senatorii și deputații s'au întrunit din nou, de astă dată numai pentru a fi de față la formalitatea încheierii sesiunii.

Cu acest prilej, d. *primministru Tălbărescu*, a citit următorul *Mesaj Regal*:

* * *

Sesiunea parlamentară care se încheie astăzi a constituit un însemnat pas înainte în opera de organizare și consolidare a Statului.

Situația generală a continuat să mențină pe primul plan al preocupărilor Dvs. problemele de ordin economic și financiar. În cadrul acestor preocupări, asigurarea echilibrului dintre veniturile și cheltuielile generale a fost un act, pe cât de anevoios, pe atât de indispensabil, pentru însănătoșirea finanțelor publice și pentru satisfacerea în condițiuni normale a nevoilor țării. Strictea aplicare a bugetului întocmit va contribui în mod real la normalizarea vieții noastre financiare și la așezarea pe temelii solide a dezvoltării generale economice.

Opera de întărirea ostirii este una din îndatoririle cele mai poruncitoare ale vremurilor noastre.

De aceea cu deosebită satisfacție am putut înregistra înfăptuirile pe care

guvernul meu le-a săvârșit pentru înzestrarea ostirii și cari trebuiesc continuate, fără șovăire și cu acelaș patriotic spirit de înțelegere, pe care țara l-a dovedit în fața jertfelor ce i-ați cerut pentru apărarea națională.

Rezultatele obținute până azi de guvernul Meu în toate domeniile au creiat o atmosferă de încredere, care constituie un sprijin puternic și dator de cele mai bune nădejdi pentru desăvârșirea operei începute și pentru asigurarea unui regim de stabilitate în care vedem cheazăia fundamentală a consolidării Statului.

Mulțumindu-vă pentru realizările săvârșite și pentru munca rodnică depusă în decursul acestei sesiuni,

În virtutea art. 90 din Constituție

Eu declar încheia sesiunea ordinară' prelungită a Corpurilor Legiuitoare.

CAROL

Congresul partidului național-țărănesc

La începutul acestei săptămâni s'a deschis la București congresul partidului național țărănesc. În cuvântarea de deschidere, d. *Ion Mihalache*, președintele partidului, a mulțumit tuturor acelor cari l-au ajutat și-l ajută întru îndeplinirea slujbei de președinte. A mulțumit în deosebi dlui *Iuliu Mantu*, „a cărui minte luminată i-a fost de mare folos”. Spune apoi că-i pare rău că nu poate aduce aceleași mulțumiri și dlui *Al. Vaida Voevod*, „în al cărui suflet mare și generos, s'a găsit un colț care să poată fi sgândărit de interesele personale ale acelor cari își așteaptă rândul socotelilor față de partid”.

După dsa, d. *Virgil Madgearu*, secretarul partidului, a citit raportul despre tot ce a făcut partidul național țărănesc din 1928 începând, dela adunarea dela Alba-Iulia, și până acum.

A vorbit apoi d. *Iuliu Mantu* primit fiind de congresiști cu numeroase aplauze. Dsa amintește ce a făcut, fiind la putere, mulțumind tuturor acelor cari atunci i-au dat ajutorul. Între înfăptuiri, amintește ca cea mai de seamă „Restaurația”, ridicând pe tronul la care are drept, pe *M. Sa Regele Carol II.*

Cu aceasta, prima ședință s'a terminat.

În ziua a doua s'a arătat programul partidului, și gândurile de viitor ale conducerii. În ce privește constituția, partidul național-țărănesc e pentru schimbarea ei.

Pustiirile unui cutremur

Pământul Japoniei pare a fi blăstămat. Nu trece an în care să nu se răsvrătească puterile ascunse înlăuntrul lui, răsturnând casele oamenilor, nimicindu-le recolta câmpurilor sau acoperindu-i pe ei înșiși cu țărâna de sub care nu mai este scăpare.

Mai nou, Japonia trimite lumii întregi vestea unui cumplit cutremur, care a cernit multe inimi și a pus în uimire pe toți cari au auzit de el.

S'a pornit adecă lava din inima pământului, în insula Formosa, să iese la lumină, la aier, la suprafața pământului.

Venea val-vârtej, cu izbucniri înspăimântătoare, parcă era mânăta din urmă cu biciu de foc de puterile ascunse ale iadului. Cu toate că locuitorii au mai auzit de

Alegerea dela Blaj

Veneratului Cler și întreg poporul credincios al Provinciei bisericesti române unite de Alba-Iulia și Făgăraș

*Mântuire și Binecuvântare,
Venerați Frați și Iubiți Fii,*

Mare bucurie Vă vestim! Sfântul Părinte Papa Piu XI., îndemnat de dragostea părințească, ce o poartă Sfinței noastre Biserici, a dat Veneratului nostru Cler și pe mai departe privilegiul foarte rar în biserica catolică ca să propună trei persoane potrivite pentru împlinirea scaunului arhiepiscopesc și mitropolitan de Alba-Iulia și Făgăraș, pe care l-am avut și în trecut începând dela unirea noastră cu Roma, și la 11 Martie a. c. a binevoit a da prea înalta sa aprobare Regulamentului, ce trebuie observat la Sinodul mitropolitan electoral.

Conciliul Provincial I. aprobat de Sfântul Scaun Apostolic al Romei, la Tit. II. c. III. Art. 3, dă drept Episcopului senior, și-l obligă, ca, devenind vacant scaunul mitropolitan, să convoace și să prezideze sinodul electoral. Prin Tit. II. c. V. Art. 2 se dă drept de vot «viril» (din oficiu) la sinodul electoral, tuturor membrilor Veneratului Capitlu din Blaj, tot așa prin Tit. II. c. VIII. Art. II. p. 9, se dă acest drept și tuturor vicarilor, foranei, protopopilor și locuitorilor acestora, din arhidieceză.

După ce Episcopul Blajului a devenit Mitropolit și s'au înființat eparhiile de Gherla și Lugoj, la alegerea Mitropolitului au votat și protopopii și delegații clerului din părțile, ce au aparținut mai înainte eparhiei Blajului. După război, făcându-se o nouă arondare a eparhiilor, în arhidieceză au rămas numai 24 protopopiate, mai puține decât a avut la cele din urmă alegeri de Mitropolit eparhia Gherlei, așa că dacă s'ar fi ținut praxa din trecut, arhidieceza ar fi avut cu mult mai puține voturi decât eparhiile sufragane împreună. Fiind însă Mitropolitul, nu numai Capul Bisericii unite, ci totodată și Ohiriarhul arhidiecezei, am cerut, și Sfântul Scaun a hotărât, că de aci încolo $\frac{3}{5}$ din voturi să fie ale arhidiecezei de Blaj iar $\frac{2}{5}$ să fie ale eparhiilor sufragane împreună, ori câte vor fi. În urma acestora în Regulamentul de alegere sus amintit s'a stabilit:

1. Că la alegerea candidaților pentru scaunul mitropolitan să voteze 100 preoți, dintre cari 60 să fie din Arhidieceză și câte 10 din cele patru eparhii sufragane.

2. Cei trei cari au intrunit mai multe voturi se propun Sfântului Scaun pentru numire la scaunul mitropolitan vacant.

3. În arhidieceză au drept cei 10 membri ai Capitlului Mitropolitan, directorul oficiului diecezan, directorul liceului de băieți «Sf. Vasile», vicarul foraneu al

astfel de prepestenii, totuși s'au înspăimântat rău de tot, crezând că a sosit sfârșitul veacului.

Pagubele pricinuite de cutremur se prezintă astfel. Sunt 2711 morți, 11386 răniți, peste trei mii de case au fost nimicite de tot, iar vreo cinci mii au fost stricate, încât nu se mai poate locui în ele. Multe mii de locuitori s'au trezit deodată pe drumuri, cu agoniseala unei vieți întregi pierdută. Cumplită nenorocire!

Făgărașului cu notarul districtual, al vicariatului, ales de cler și cei 23 protopopi cu notarii districtuali, ai protopopiatelor, aleși tot de cler. În eparhiile sufragane au drept de vot cei 6 canonici, directorul oficiului eparhial, protopopul cu sediul în orașul de reședință, și alți doi protopopi mai vechi în funcțiune, având, firește, precădere eventualii vicari foranei.

4. Sinodul se convoacă și se prezidează de episcopul senior al provinciei și anume la Blaj, putându-se ține așezarea numai pentru cauze grave și cu consimțământul tuturor Ordinariatelor. La sinod participă, fără a vota, și ceilalți episcopi, precum și vicarii capitulari, aceștia din urmă cu votul ce-l au în calitatea lor de canonici.

5. Membrii sinodului electoral se convoacă de episcopul prezident pe calea propriilor Ordinariate, dela care primesc legitimarea dreptului de vot, scrisori de imputernicire. Pentru valoarea sinodului se cere prezența a cel puțin jumătate a membrilor.

6. Nimenea nu poate avea mai mult de un vot. Votul este unic și secret, urmând ca în ternarul candidaților să intre, în seria numărului de voturi, cei ce au obținut mai multe voturi. În caz de paritate, are întâietate cel cu vechime mai mare în ordul sacru ce-l deține.

7. După alegere, episcopii cari n'au intrat în ternatul proclamat în sinod, se pronunță în scris asupra rezultatului sinodului electoral, ale cărui acte se trimit apoi de președinte, în timp de 3 zile, Sfântului Scaun.

Venerați Frați și Iubiți Fii,

Schițând în cele de mai sus în general tot ce am crezut a fi necesar pentru orientarea obștească, ținem să vă mai comunicăm, că, luând în considerare toate împrejurările, am găsit a fi potrivit, ca pentru sinodul electoral ce urmează să se țină în Catedrala Sfinței Treimi din Blaj, să fixăm ziua de 7 Mai a. c., marți după Dumineca Tomii.

Iar, ca bunul Dumnezeu să ne ajute, ca să fie numit la acest post de mare și grea răspundere cea mai potrivită persoană, vă rugăm Venerați Frați și Iubiți Fii, ca:

1. În toate bisericile Provinciei noastre mitropolitane, cu începere din praznicul Învierii Domnului în 28 Aprilie a. c. până în ziua alegerii la 6 Mai din acest an inclusiv, adică timp de 9 zile, seară de seară, să se cânte Paraclisul, sau canonul de mângâiere către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cerând «să mijlocească dela Dumnezeescul Ei Fiu, să nu caute la păcatele și slăbiciunile noastre» și să trimită pe Spiritul Sfânt asupra preoților alegători și să-i lumineze, ca să-și poată da votul pentru cel mai potrivit la aceasta mare vrednicie ierarhică.

2. În ziua alegerii, marți în 7 Mai 1935, la ora 8 dimineața, să se slujească în toate bisericile din întreaga noastră Mitropolie, sfânta liturghie cu invocarea Spiritului Sfânt, ca toate lucrările acestui sinod electoral, și mai cu seamă rezultatul

final, să fie spre mărirea lui Dumnezeu și spre binele sfinței noastre biserici.

3. După ziua alegerii din 7 Mai a. c. până la numirea noului Mitropolit, să se cânte la sfârșitul Liturghiei din toate Duminecile și sărbătorile «Impărate ceresc» și să se rostească, de câte 3 ori, în genunchi «Tatăl Nostru și Născătoarea», ca să fie numit cel mai potrivit în a conduce biserica noastră română unită.

Darul Domnului nostru Isus Christos și iubirea lui Dumnezeu Tatăl și împărășirea Sfântului Spirit să fie cu voi cu toți. Amin.

București, în zilele de 10—11 Aprilie 1935.

ss. Dr. Valeriu Traian Frențiu
Episcop de Oradea

ss. Dr. Iuliu Hossu
Episcop de Cluj-Gherla

ss. Dr. Alexandru Nicolescu
Episcop de Lugoj

ss. Dr. Alexandru Russu
Episcopul Maramureșului

ss. Dr. Victor Macaveiu,
vicar capitular al Arhidiecezei
de Alba-Iulia și Făgăraș.

Frumsețile țării noastre

văzute de un străin

Mai anii trecuți se pripășise pe la noi un neam, vestit om de carte dela Viena. A stat la noi vreo câteva luni, cutreerând țara în lung și lat, colindând văile râurilor și urcând înălțimile dealurilor și ale munților.

Iatorm în țara lui, în Austria, a scris o carte, în care a prins în slove neperitoare tot ce ochiul său a văzut mai frumos și sufletul său a simțit mai adânc la noi. Pe coperta cărții a tipărit Mănăstirea Argeșului, cu turnulețele răzuite frumoase, ca și povestea ce împletește soarta meșterului Manole, a soției sale și a începutului mănăstirii.

În afară de cartea închinată țării noastre, profesorul de care vorbim a ținut și o conferință, în care cu graiu viu a descrie, ce a văzut și a simțit sufletul său, trecând prin România. Ne scrie corespondentul nostru dela Viena că a vorbit timp de două ore și jumătate. Din multele lucruri frumoase pe cari le-a spus și în cari el a văzut întruchipat sufletul și simțirea românească, amintim câteva:

A vorbit deodată, împletite una cu alta, despre mănăstirile, și despre vechile țesături românești. A arătat chipurile multor mănăstiri, în cari domaițele și vechii domaitori își plecau genuachii înaintea Făcătorului tuturor, icoană vie a sufletului cucernic al Românului. Mănăstirile arătate, în cari sunt așezate mormintele multor voievozi, sunt împodobite cu perdele, patrafire și alte odăjdii cu isvoade bătrâne, în cari femeile vremurilor trecute și-au cusut simțirea românească. A fost altă de încântat conferințiarul de țesăturile românești, încât a dus cu el un costum național, lucrat de țărâna românească, pe care l-a și arătat acolo în public.

A rămas apoi străinul foarte mulțumit de felul prietenos cu care românul primește pe orice străin. În casa lui totdeauna se găsește «un brusc de mămăligă și un seauz de hodie» pentru drumetel străin. Așa cum a găsit și profesorul neamț și care a răsplătit această bună primire, scriind despre noi o carte și vorbind înaintea unui public numeros, timp de două ore și jumătate.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Credința la loc de frunte în Franța

Pr. **Șt. B. Dragu**
Strasbourg (Franța)

De pe paginile sfintei Scripturi se desprinde învățătura care ne spune: pentru a fi bun creștin și bun catolic, trebuie să-ți mărturisești în fața lumii **credința**. Această poruncă ne este lăsată de însuși Mântuitorul, prin cuvintele: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mt. V, 18). Adevărat, Isus cere de la noi să fim în lume întocmai ca și lumânarea într-o cameră; așa încât prin vorbele noastre, prin faptele noastre să facem cunoscut tuturor că noi suntem creștini și catolici adevărați.

Prin mărturisirea credinței în fața lumii, noi contribuim **la lămurirea cunoștinței lui Dumnezeu** printre semenii noștri și la **păzirea mai regulată a poruncilor sale sfinte**. Să nu ne simim deci, a merge regulat la biserică, a face semnul crucii trecând pe lângă biserică, nici a da cinstea cuvenită preoților, mai ales când poartă sfânta Euharistie. Din contră, să ne apropiem cât mai des de sfintele Taine, dacă se poate în fiecare lună. Să luăm parte la înfrunțile bisericesti, să sprijinim în toate și în tot timpul **religia și credința**. Ca să nu ne facem vinovați de vorba Domnului: „Cel ce se va lăpăda de mine înaintea oamenilor, și eu mă voi lăpăda de el înaintea Tatălui meu...” (Mat X, 33).

În privința aceasta poporul francez este vrednic de urmat. Credincios, iubitor de Dumnezeu și biserică, poporul francez nu pierde niciodată prilejul de a-și mărturisi credința în fața lumii.

Încrustez, aici, doar două fapte mai însemnate.

Dela un capăt la altul al Franței, din 25—28 Aprilie, **aleargă lumea la Lourdes**, la stânca făcătoare de minuni, unde timp de 3 zile și 3 nopți — fără încetare — sfintele liturghii vor urma una după alta. În aceste zile de sărbătoare se vor încheia **prăznuirea amintirii alor 19 veacuri dela mântuirea lumii**. Sfântul Părinte Papa trimite la această sărbătoare pe cel mai de seamă sfetnic și om de încredere al său, pe **Cardinalul Pacelli**. În amintirea acestui praznic se vor bate medaliile, purtând deoparte peștera din Lourdes, cu statuia neprihănitei Maria și Altarul, unde se va vedea un preot ridicând sfântul Corp al Domnului Hristos; în colțul stâng sus, va fi închipuită Crucea stăpânind lumea. De cealaltă parte se află chipul Sf. Părinte — Capul văzut al bisericii dela Roma. Scrisoarea pe medaliile va fi în latinește, de vremece întreg neamul catolic și întreaga biserică iau parte la aceste sărbători.

În chip deosebit poporul francez ține ca să ridice măreția acestor zile de sărbătoare. Mulțime de credincioși, preoții și episcopii în frunte, vor petrece adevărate momente de reculegere sfântă în fața Altarului din Lourdes. Cel rămași acasă, din porunca Episcopului local, vor avea prilejul să ia parte la adorarea perpetuă a sfintei Euharistii în timp de 3 zile și 3 nopți, în mărăstirile de pelerinaj din apropiere. Tot în legătură cu sărbătorile din Lourdes, se vor așeza flori în fața tuturor crucilor din câmp sau pieși, în amintirea mântuirii neamului omenesc. În toate bisericile, unde numai se poate, Reuniunile de femei se vor îngriji ca în aceste zile și nopți, să se facă rugăciunile rozarului. Uniți în gând și simțire, cu toții vor înălța rugăciuni fierbinți pentru pacea și mântuirea lumii. Credința lor e vie și e în stare să mute chiar și munții, iar, când trebuie, ei știu să o mărturisească în fața lumii întregi.

La mijlocul lunii Iulie, din 17—21, se va ține la Strasbourg Congresul Euharistic național francez, pentru anul 1935. În seara zilei de 17, în marea Catedrală din loc, se va face deschiderea congresului. Cuvinte de bun aosit va rosti Exelența Sa Ruch, episcopul din loc. Apoi președintele general al Congresului, Ex. Sa Audolent din Blois, va pronunța o cuvântare de deschidere. Joi, Vineri și Sâmbătă de la miez de noapte începând, în toate bisericile din oraș, credincioșii pot asculta sf. liturghie și o predică și a-se spovedi și cumineca. În lungul zilei vor fi mai multe adunări unde se va vorbi asupra sf. Euharistii. Ziua se va încheia cu binecuvântarea cu sf. sacrament, predică și cu ora sfântă de adorație. Duminică, ultima zi, în piața mare „Esplanade” la ora 9^{1/2} liturghia va fi celebrată de Exc. Sa Maglione, arhiep. de Cesarea, nuntial apostolic, cu predică. La 2 ore congresul va lua sfârșit cu procesiunea solemnă, binecuvântarea euharistică, cântece religioase și predica de încheiere.

În tot decursul acestor zile, va fi expus sf. Sacrament, zi și noapte la biserică „sf. Ștefan”, unde teologii diecezei vor cânta întruna oficiile religioase. Pe tot teritoriul diecezei, vor avea loc ceremonii în legătură cu cele dela Strasbourg. Toți credincioșii diecezei sunt sfătuiți a practica ora sfântă, a se spovedi și cumineca. Pentru bolnavi, soldați și copii, un comitet special e întocmit pentru a prevedea lipsurile sufletesti ale lor.

La sărbători vor lua parte aproape toți episcopii Franței, cu delegații speciale dela toate episcopiile. Francezii așteaptă cu multă însuflețire aceste zile înălțătoare.

Iată un mijloc sigur de a ține pururea în inimile creștinilor aprinsă **flacăra credinței**. Căci precum o limbă pe care o știi și n'o vorbești o uziți, așa credința dacă nu o mărturisești în fața lumii o pierzi. „Credința se pierde în curând dacă nu o practicăm”, zice sf. Ambroziu. Și vai celui ce-și pierde credința!

Nu de azi pe mâne

Bună rânduială nu poate fi într'o gospodărie, în care lucrurile se fac de azi pe mâne. Orice lucru e făcut pentru a rămâne și a-și aduce roadele în viitor. Ceeace facem de azi pe mâne, de mântuială, ca să ne plătim urechea, nu sunt nici pe jumătate făcute, și nu pot fi folositoare. În zadar petecim cu zeci de petece talpa ciubotei, când ea are nevoie de pingea nouă.

Dar la lucrul întreg e nevoie de muncă mai multă, de muncă întreagă. Cu jumătăți de măsuri nu putem isprăvi nimic. Leneșul are această latură de a face orice lucru de azi pe mâne. Cârpește, înnoadă, dar nu face din nou nimic. Și, gospodăria lui se cunoaște din o sută: abia se ține, ori e răsturnată vecinic cu fundul în sus.

Munca noastră trebuie să fie cu rânduială și cu temei. Ea are nevoie de timp, de vreme, pentru a fi bine făcută. Cine grăbește, nu ajunge la ispravă care să țină. Și oricât ar părea de necrezut, leneșul e acela care grăbește. Să se scape mai repede de muncă. Omul harnic are timp destul, leneșul niciodată.

E rău când un gospodar își face lucrurile de mântuială: numai atât cât să țină pentru ziua de mâne.

Dar primejdia e mai mare, când aceasta o face un sat întreg, conducerea unui sat. Și e și mai rău, dacă se lucrează de azi pe mâne și în gospodăria Țării.

Când și guvernele ce fac, fac numai să plătească urechea, pentru a nu se putea spune că n'au lucrat nimic, până au fost la putere.

O astfel de muncă e numai o paceală. Puterea, sau autoritățile cari lucrează de mântuială, e un fel de încercă lume.

Dar dupăcum oricare om are nevoie de vreme pentru a face un lucru temeinic, tot așa au și conducătorii țării. Nimeni nici nu poate, din lipsă de timp, și nu are nici tragere de inimă la lucru, dacă nu e sigur că va sta mai multă vreme în fruntea deregătoriei sale.

De aceea nici guvernele unei țări nu pot să fie de azi pe mâne, să fie niște înjghebări de mântuială. Ele trebuie să rămână mulți ani la putere, să aibă siguranța că vor rămâne: pentru a putea lucra cum se cuvine.

De aceea noi Românii nu ne bucurăm de schimbarea deasă a guvernelor. Știm că nu aduce nici un bine. Nu sunt lăsați oamenii să lucreze, și, în nesiguranță, într'un an sau doi, să aibă gândurile și voința cea mai bună, nu pot face mare lucru, ci numai de mântuială.

Accasta e vina de căpetenie, pentru ce la noi nu s'a putut lucra destul și temeinic pentru binele țării. Am avut guverne de azi pe mâne.

Suntem datori cu toții să dăm ajutorul nostru, când e vorba să se facă schimbări prea repezi de guverne.

Chiar dacă la putere e un guvern care nu ne place. Să ne arătăm, cu astfel de prilejuri voința, că nu vom schimbări.

Dela Secțiile Astrei.

A murit un mare scriitor român, † Panait Istrati

Panait Istrati s'a născut la Brăila în anul 1884, din părinți săraci. A încercat și el de toate, fiind lucrător cu brațele, apoi lucrător cu peana și conducător de muncitori. Sângerodihnit, a luat lumea în cap și a făcut prin strălănități de toate. A fost zugrav de odăi, fotograf cu aparatul subsnoară, lucrător cu mâna, unde și la ce se găsea. Iusă, mai ales, muritor de foame, vegnic în luptă cu lipsurile și cu sărăcia. Când n'a mai știut ce să facă și-a adus aminte că are un condolu, pe care ar putea să-l mănânce.

A scris mai întâiu în franceză, pentru străini, nu pentru al săi. Între străini s'a făcut mare și vestit. A scris cărți despre o lume neodihnită, zburdată de patimi, frământată de valurile vieții, ca el însuși. Lume din porturi, din încrucigarea marilor drumuri, care pentru strălănitățile tihnite era nouă, atrăgătoare. Și a fost citit și lăudat. Cărțile i-au adus bani mulți, pe cari i-a risipit celor săraci și lipsiți, pe cari îi cunoștea atât de bine.

În țara sa și-a făcut nume mai pe urmă, când era încununat de străini. Se părea chiar că disprețuiește țara unde a văzut lumina zilei. Dar sângele l-a strigat aproape de mormântul mamei sale, unde a dorit el însuși să fie îngropat.

Cărțile lui au fost traduse în multe limbi și printruinsul România s'a făcut cunoscut.

A murit de curând la București, fiind îngropat cu ajutoarele trimise de M. S. Regală și Regina Maria.

ÎNVIEREA

Cerul s'a deschis,
Norii s'au aprins,
Ingeri, sute, mii,
Aprinse făclii
Stele aurii, —
Coboară agale
Dinspre cer la vale
Spre negrul mormânt,
Unde de trei zile,
Fiul Dumnezeu
E încuiat greu
In groapă de piatră
Cu fier ferecată,
Și inconjurată,
De-a oștilor gloată.

Iată, inger blând,
Ajuns la mormânt,
Cu aripa-i tare,
A'tors piatra mare!
Ostașii căzură
Și'ngrozii văzură,
Lumini arzătoare,
Lucind ca un soare...!

Pe raze de aur,
Al lumii tezaur,
Se ridică'n slavă
De unde împarte
Iubire, dreptate,
Căci cu-adevărat
Hristos a înviat!...

Nic. Boeriu

Hristos a înviat!

*Sărbători vesele și fericite
dorim tuturor cetitorilor și bine-
voitorilor gazetei noastre!*

Cercul de recrutare Tr. Mică vine la Blaj. Peste câteva zile (la 1 Mai) Cercul de recrutare Tr. Mică se va muta de la Dicioșmărtin la Blaj. În vederea sosirii, s'au luat în localitate toate măsurile de lipsă. Localul băncii „Patria”, unde se va instala Cercul de recrutare, a fost aranjat, făcându-i-se reparațiile necesare. Cu aceasta s'a făcut un pas înainte pentru înlăturarea situației de până acum a jud. Tr. Mică, servit de două capitale. Ar fi timpul de altfel să se aranjeze definitiv fosta situație.

Sf. sărbători în Spania. În Vinerea Mare, an de an catolicii din Spania fac o procesiune măreață, în amintirea drumului patimilor Mântuitorului. Cu toată propaganda și teroarea comunistilor, procesiunea s'a făcut și în anul acesta, și încă măreț de tot. Pe la mijlocul drumului, a explodat dintr'odată o petardă, care din fericire n'a făcut nici un rău. Păptuitorii, ca altă dată cei ce au răstignit pe d. Hristos, au fugit imediat ascunzându-se. Căci așa s'au suferit micile. Sunt fricoase și umbra numai pe cărări tălănuite.

Hitler a împlinit 46 de ani. Cancellarul Germaniei a împlinit în Sâmbăta Florilor 46 de ani. Acest eveniment a fost sărbătorit de Nemți cu mare fast. A defilat prin fața casei sale armata și populație civilă. I-s'au ținut discursuri în cari s'a spus ce a făcut

până acum pentru Germania și i-s'a urat sănătate și ani mulți încă. I-s'au făcut apoi daruri. E de notat că a primit în dar aproape tot numai avioane. O asociație i-a dăruit o escadrilă întreagă. (14 avioane militare).

Hauptmann nu e vinovat? A făcut mare vâlvă la vremea sa procesul americanului Hauptmann, învinuit că a răpit și omorât pe copilul lui Lindberg. El a fost condamnat la moarte, dar a făcut apel. Intre timp se svonise că s'a dat de urma micului Lindberg, care n'ar fi fost omorât ci trăește într'un spital. Svonnul însă a rămas svon. Mai nou cetim într'o gazetă străină că avocatul lui Hauptmann a găsit 143 de dovezi din cari reese nevinovăția clientului său. Acestea au și fost depuse la judecătoria, și astfel, în curând se va judeca apelul.

La vatră cine mai rămâna? La o numărătoare făcută de curând în Anglia s'au găsit 347 femei ferălițe, adică lucrătoare la lleu și la baros, 820 femei conducătoare de trenuri, foarte multe femei polițiști, inspectoare la fabrici, lucrătoare prin minele de cărbuni. Tot mai multe femei lau locurile bărbaților, nu numai în Anglia, ci și în alte țări. Și tot se plânge lumea de sărăcie și de lipsă de lucru.

Oamenii, pe semne, nu mai au loc destul pe pământ. Sborurile în stratosferă, sau în înălțimile celea mai afunde ale văzduhului, sunt tot mai dese. Ne aducem aminte de bravurile lui Piccard, care s'a urcat mai anii trecuți la mari înălțimi, spre stele, și n'a „picat”, ci s'a întors iarăși cu bine. Înainte cu un an au încercat Rușii. Ei au sfârșit-o însă prost, că fleanduri s'au ales din sborul în stratosferă. Acum se pregătesc Americanii să facă un asemenea drum. Ei pregătesc un balon foarte mare, umplut cu gaz „helium”, care nu arde și, deci, primejdia focului nu-l amenință. Cei doi căpitani americani cari s'au legat să sboare în stratosferă, *Stowers* și *Anderson*, au de gând să plece în luna Iunie, sperând să urce până la 22—24 kilometri.

Când începe bătrânețea. Săborul bisericii ortodoxe din Bulgaria se gândește la o lege, care să oprească dela căsătorie pe bărbații trecuți de 55 ani și pe femeile cari au împlinit 50 de ani. Asta ar însemna că la Bulgari, bărbații și femeile cu vârsta de mai sus numără între bătrâni.

Cine ar crede? Dintre păsările pe cari le cunoaștem în jurul nostru, până acuma credeam că cea mai iute la sbor este rândunica. Niște vânători iscușiți au făcut socoteli și au statorit următoarele: rândunica noastră sboară cu repeziciune de 45 km. pe ceas, porumbelul călător cu 72 km. prepelița cu 80 km., vulturul cu 95 km., iar rața sălbatică face 135 km. pe ceas, când are ea vole de drum întins. Mirare și de rața sălbatică, dar mai mare mirare de rotofeia prepeliță să aibă asemenea lușeală la sbor. Și ea pare mai mult o cenușotcă, rătăcită prin celea lanuri de grâu. Se vede că și aici are adevărită vorba ceea: „Nu ști tufa din care sare... prepelița!”

Lăzurică misionar. Ne aducem aminte câtă vâlvă au făcut în anul trecut „Romii” din toată țara, când s'au adunat prin capitalele de județ și prin alte orașe, făcând părăzi cu drapele, cu orașii, ba și cu reprezentanți de teatru, dragă Doamne, chipurile că „se organizează” și neamul tucuriu a lui Tovel. Intrase fudulia în țigănie și putea vedea la tot pasul „prăpăgandiști” câniți cu speria, cari călcău deja a „dipotai” și „sinatori”. Adică de ce nu, mă rog? Ai voturi, ai deputație. Cea

mai mare vâlvă o făcea d. Lăzurică dela București, avocat, literat rom, șef de partid și alte asemenea. Un timp nu s'a mai auzit nimic de d. Lăzurică, șeful. Iși venea să crezi că și-a găsit altă meserie, ori că s'a întors la cea veche, din bătrâni. Iată însă, că d. Lăzurică apare iarăși în zărilor vieții publice. Acum lucrează pe la Plocești, unde a pregătit pentru botez 100 de familii țigănești nomade (lăești). Se trudește să-i și cunune. Un lucru foarte creștinesc, pentru care merită toată lauda. Noi ne aducem însă aminte că d. Lăzurică, între Romii noștri se lepăda din toate puterile că ar fi misionar ortodox. Nu-i nici o rușine să fie și n'ar fi avut de ce o ascunde. Însă păcat de blești frații lui, că el au așteptat cu totul alt- ceva dela d. Lăzurică. Nu trebuia să li-se arate în altă postură, de voevod cultural și politic.

A apărut musca columbacă. Se anunță din jud. Bihor că a apărut musca columbacă. Cetitorii noștri își amintesc poate de prăpădul ce l-a produs această muscă anul trecut. A făcut pagube mari mai ales între vite, ba în unele părți au murit chiar oameni de înșepăturile ei. S'au luat măsuri ca roturile de muște ce au apărut până acum să fie distruse, ca să nu se întindă aceasta pacoste ca și în anul trecut.

Croitorii din Cluj au declarat grevă. La Cluj au declarat grevă vreo 900 de croitori. Ei cer dela patronii lor să li-se mărească salariul, iar aceștia nu vreau nici decât. Inspectoratul Muncii cercetează lucrurile ca să la măsurile de lipsă, căci acum, în preajma sărbătorilor se simte mult această grevă.

S'a surpat o mină peste muncitori. În China se află niște mine de cărbuni din vremuri străbune. Muncitorii au scormonit mereu, tot mai departe și tot mai adânc spre inima pământului, mânași mereu de dorul îmbogățirii. S'au format sub pământ adevărate palate, galerii întinse și înalte. Erau muncitorii cari acolo își trăiau zilele vieții. Mai zilele trecute, o astfel de galerie s'a năpustit năpraznic din înălțimi, acoperind sub povara ei vreo 39 de muncitori ce se aflau în partea aceea a galeriei. Nici urmă n'a mai rămas din trupurile lor.

Se aprind pădurile. Zilele trecute s'a aprins o pădure din jurul Brașovului. S'au trudit pompierii multă vreme ca să stingă focul. Cu greu au putut să scape cea mai mare parte din pădure, lăsând pradă focului copacii de pe vreo 20 de mil metri pătrați.

Unde duce umflarea în pono. Nebulia cu alegerea „celei mai frumoase fete” din orașul sau din țara cutare, nu mai vrea să înceteze. Atâtea fete își pierd mințea, ba foarte adeseori și cinstea, râvnind la deșertăciunea de-a fi socotite ele cele mai frumoase. Nu se rușinează să se ducă în fața unor bărbați poticloși, îmbrăcate în câte-o cămășuță lăptă de trup, ca să fie muștruluite și măsurate ca la târg și, pe urmă, declarate „Miss Cutare”. Câte dintre aceste fete nesocotite n'au ajuns foarte rău, alunecate pe cărarea destrăbălării! Acum vine din America vestea unei șodeni și mai gogonate. Două asemenea „Miss” din Columbus, statul Ohio, nemulțumite de felul cum a ieșit alegerea, au făcut plânsoare la tribunal, cerând să decidă judecătorii „care-i mai frumoasă”. Nu știm dacă judecătorii americani vor avea vreme și îndrăzneală să se amestece în asemenea deșertăciuni. Una însă este sigur, că nu are lumea întreagă

atâtea Curți de Apel, până unde ar dori să-și apeleze aceste „Misse“ procesul lor. Că fudulla femeiască intrată la cap, n'are nici sfârșit, nici leac. Vorba e că și pentru asemenea netrebnicul se găsește bani ca să se poarte procese. Dar dușmăniile ce se nasc între familiile celor două frumuseți, între neam de neamul lor! La tribunale ar trebui duși bărbații cari prostesc în felul acesta de cap pe femei.

Au fost sfâșiați de rechini. Locuitorii australieni așezați pe coasta oceanului, se îndeletnicesc cu meseria de pescuitori de perle, (pietrii scumpe). Pleacă în cete, bărci multe una lângă alta, ca să-și încerce norocul în largul mării. O astfel de cetă se întorcea zilele trecute dela pescuit. Când erau aproape de țărm, s'a pornit o furtună puternică, valurile creșteau tot mai înalte în jurul bărcilor. Deodată bărcile cu pescari cu tot au fost înghițite de valuri. Rechini cari dau de obicei țărcoale prăzii, s'au năpustit atunci asupra pescuitorilor pe cari i-au sfâșiat până la unul.

Și-a pus capăt zilelor. O bătrână din Brăila, în vârstă de 118 ani, o ducea greu de tot în timpul din urmă, din pricina perceptorilor cari mereu o hărțuiau să-și plătească impozitul. Intr'o bună zi i-au strâns tot ce avea în casa ei. S'a rugat destul bătrâna și a și a plâns: „Lăsați-mi hainele, căci doar nu suntem pe vremea Turcilor“. Rogarea însă a răsunat în pustiu. Atunci bătrâna amărită de viață a beut otravă și a murit.

Banditul Corol artist de cinematograf. Am spus la timpul său că prinderea lui Corol s'a făcut cu multe peripecii. El n'a voit să se predea jandarmilor, cerând să vie la fața locului procurorul și un avocat. În timpul cât așteptau sosirea dlor dela oraș, Corol își petrecea în casă ca'n vremuri bune. Când și când mai ieșea la fereastră și închina în sănătatea jandarmilor ce țineau puștile întinse către el. Unul care face filme de cinematograf a filmat toată petrecania asta. Filmul s'a și arătat la Constanța, vreo trei zile până când a auzit poliția și l-a confiscat.

Câte avioane are Germania. Scrie un mare ziar francez, că Germania are 3700 de avioane. Se lucrează apoi mereu căci gândul conducătorilor Germaniei e ca până la vară să aibă 16 mil avioane. O știre rusească spune că mai au Nemții 101 vapoare de războiu și 23 mil de marinari. Armata regulată numără 900 de mil de oameni, pe lângă alte 900 de mil membrii ai organizațiilor premilitare.

A adormit la volan. Șoferul unui autobuz încărcat de pasageri a adormit la volan. Mașina a mers câțva timp și așa, mai ales că drumul era drept. La o depărtare oarecare însă, s'a lovit puternic de un stâlp de telefon. Șoferul a crezut că visează, s'a trezit însă deabinelea când a văzut curgându-i sânge, și pe câțiva călători răniți greu. A fost luat apoi în primire de niște jandarmi și dus la cel mai apropiat post. Și se spune că de atunci nu mai poate dormi nici noaptea.

Bursele „Astrel“. Comitetul central al „Asociațiunii“ pentru literatura română și cultura poporului român „Astra“, Sibiu, str. Șaguna nr. 6, publică concurs pentru următoarele burse, pe anul școlar 1934—35.

1) O bursă à 1000 Lei, anual, din fundațiunea „Ioan Petran“, pentru studenți de naționalitate română, care urmează universitatea, școala de belearte, sau Academia de muzică și artă dramatică.

2) O bursă à 500 Lei, anual, din funda-

țiunea „Mihail Albon“, pentru tinerii români gr. ort. și gr. cat., cari urmează școli industriale sau comerciale, preferiți fiind descendenții familiei Andrei Albon și ai soției sale Lia, născ. Elekes, fost locuitor în Palatca.

3) 10 burse a Lei 500 anual, din fundațiunea „Ninița și Daniel Monasterianu“ pentru 10 ucenici cu bună purtare de pe la măiestrii de diferite meserii, fiind preferiți ucenicii originari din Sânmărghita, Mica, Bața și Braniștea (fost Arpașten jud. Someș).

Reflectanții la aceste burse vor avea să înainteze până cel mai târziu la 15 Mai 1935 comitetului central al „Asociațiunii“ str. Șaguna Nr. 5 Sibiu, împreună cu cererea următoarelor acte: 1) *Certificat de naștere*; 2) *Certificat școlar despre note și frecvență*; 3) *Certificat despre situația materială a părinților*; 4) *Certificat de sănătate* și 5) *Cei înrudiți cu fundatorii vor înainta și un certificat dela preotul comunei despre gradul de rudenie*.

Arși de vii. O cumplită nenorocire s'a întâmplat într'un orașel din Anglia. Un părinte se afla tocmai la masă cu cei șapte copii ai săi. Privea la ei cu ochii umezi de durere și bucurie. De durere fiindcă au rămas orfanii de mamă, și de bucurie știindu-i pe toți cumiși și așezați. Deodată lampa de petrol a făcut explozie și flăcările focului s'au încins în jurul trupurilor copiilor și a tatălui. Toți au fost arși de vii.

O lege bună. Un stat american a votat următoarea lege: Cine va fi prins că chinuște animalele, va fi pedepsit cu muncă silnică dela o lună până la șase luni. Această pedeapsă nu se poate schimba în bani. Fiecare pedepsit trebuie să o ispășească muncind în ocnă, de dimineața până seara târziu, ca să-și dea seama de truda animalelor, cari pentru munca lor trebuie să fie îngrijite, nu chinuite.

Ziar nou în capitală. La 4 Mai apare ziarul „Zorile“ sub direcțiunea dlui Em. Socor. Acest ziar va continua ziarul A. B. C. a cărui dispariția a fost unanim regretată. În primele numere ale „Zorilor“ se vor lămurii cauzele dispariției ziarului A. B. C. împotriva cărui s'a făcut un adevărat atentat politicianist.

O femeie bărbată

se ia la harță cu bandiții și le vine de hac

În Polonia, aproape de Lemberg, nește hoți au atacat noaptea gospodăria unui sătean. Ei au găsit pe proprietar afară, în curte, și l-au ucis repede, împușcându-l. Au pătruns apoi în casă. Femeia omului, auzind ce s'a întâmplat afară, i-a așteptat înarmată cu un topor. Pe unul dintre tâlhari l-a răsturnat la pământ cu o singură lovitură de topor, apoi i-a smuls revolverul din mână, cu care a împușcat pe al doilea bandit. Cel de-al treilea, văzând cum se desfășoară lucrurile, a luat-o la fugă îngrozit.

La strigătele femeii au sărit vecinii, cari au prins pe tâlharul scăpat. Acesta a povestit cu mare spaimă, eu ce mare curaj și bărbăție s'a luptat soția gospodarului cu ucigașii soțului.

Când îți curge sânge din nas

Ca ori care pierdere de sânge, scurgerea de sânge din nas înspăimântă, eu atât mai mult cu cât se oprește cu greu, în multe cazuri.

Ea poate fi pricinuită de o boală a nasului, ori e urmarea unei boli ca gripa, febra tifoidă, boală de ficat, boală de inimă, de splină ori a unei slăbiri a vaselor nasului, ca în arterioscleroză; ori o boală a sângelui ca în anemie etc.

Pierderile mici, în cea mai mare parte a cazurilor provin dintr'o boală locală. Răspunde bește bolnavul, căci îl anemiează.

Când a'ă ivit scurgerea de sânge, persoana va sta liniștită pe un scaun, va pune buclă degetului celui mare pe aripa nării din care vine sângele și va apăsa ușor. În 5 minute, în toate cazurile, scurgerea se oprește.

În altfel, va lua bucăți de vată grosă ca de 3 degete, o va umezi cu apă oxigenată și va stoarce tamponul, îl va introduce răsucindu-l în nas vreo 4 centimetri, apoi va apăsa ușor pe aripa nasului. Dacă în 10 minute hemoragia (surgerea de sânge) nu încetează, va chema medicul.

Muncă și noroc

Am citit, nu de multă vreme, în gazeta străine despre o nuntă ea'ă poveștii. Un tânăr bogătaș, cu moșii întinse într'o insulă din mijlocul oceanului, numită Cuba, s'a căsătorit cu o americană frumoasă, harnică dar săracă. Gazetele s'au ocupat mult de această căsătorie pentru că, să vedeți, își are farmecul ei.

Mirele are vreo 30 de ani. La 18 ani era sărac lipit pământului. Vorba aceea: „Că pe el, îi și acasă. Ferească Dumnezeu de foc. N'are nici ce arde, nici ce rămâne“. N'avea decât hainele adrențuite de pe el, buțele-i vâjnoase și mintea sănătoasă pe care mereu o chinuia, cum să facă, cum s'o dregă doar se va putea și el pricopsi în viață.

Și mintea i-a spus, căci îi spune fiecei ruia: „Muncește. Muncește și te vei pricopsi“.

Așa a făcut americanul nostru. A intrat la un fermier (moșier) în Cuba, a muncit cu zor, cu credință și cu tragere de inimă în de stăpân. Și stăpânul l-a răsplătit, căci plăta-i prețul celor ce se trudesco.

Și astăzi, la 30 ani, după 12 ani de trudă iată-l pricopsit. Are moșii întinse, argați deși și venituri mari.

S'a gândit însă americanul: Ar fi timp să mă însor. Mi-am întemeiat o gospodărie să-mi întemeiez și o familie. Dar să vedeți întâmplarea. Pe acolo nu sunt decât femei negre. Și atunci ce s'a gândit? A luat o banană (un fruct ce se face pe acolo), a pus în ea o capsulă, în mijlocul căreia era un bilțel cu următoarele cuvinte:

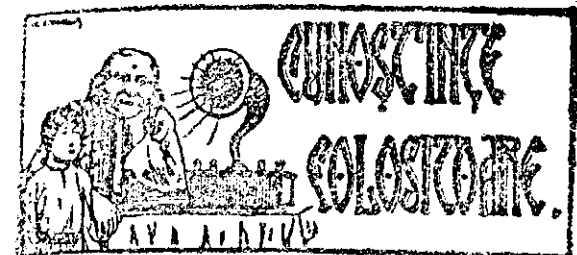
„Mă numesc Esteban Carrero. Posedez Vivar del Rio, în Cuba, o fermă mare, o casă frumoasă, mult teren arabil și vite. Sunt în vârstă de 30 ani, foarte bogat, sănătos și totdeauna bine dispus. Datorii n'am; veniturile mele se măresc an cu an. Caut o soție. Fiecare literă pe care am așternut-o aici, căci cât se poate de serioasă. De ani de zile n'au văzut decât din întâmplare o femeie albă, și încă nu părăsesc ferma nici măcar pentru o zi, iar aici nu se află decât femei negre. Dacă această banană va ajunge în mâna unei tinere doamne, albe, care ar dori să se căsătorească cu mine, o rog să-mi comunice acest lucru“.

În acest timp, o funcționară din New York muncea de dimineața până seara pe un preț de nimic, muncă de birou slab plătită. Într'o zi, fiind la masă la restaurantul unde mânca, i-s'a servit banane în care a găsit bilțelul cu pricina. A scris imediat moșierului. Acesta i-a răspuns, s'au căsătorit și acum trăiesc fericiți.

— „A avut noroc“, — imi spune cineva care tocmai era în redacție când am primit vestea. „Dacă n'ar fi primit tocmai banana aceea, ar munci și acum, ca și înainte“.

„Nu tocmai“, îi răspund eu. În căsătorie aceasta partea de seamă e munca pe care

depus-o tânărlul. Pe față o putea găsi și fără banană, dar dacă n'ar fi muncit din greu, ea să-și câștige averea de azi, putea el tot trimite banane cu serizori prin restaurantele New-Yorkului. Să muncesci, dacă vrei să te prisopesci. Munca îți aduce totdeauna câștig, norocul în schimb numai când și când.

Cum să cruțăm?

REGULA 5

Redu-ți pretențiile.

E un lucru în de obște cunoscut că lumea de astăzi așa numită „modernă” atâtea pretenții are, de cari strămoșii noștri nici nu visau. Nu este nici o boală care să roadă mai mult la fericirea și bunăstarea poporului, decât pofta nebună de a ținea cât mai multe sărbători. Cât amar de ban răpunem pentru înlestulirea acestei pofti! Și prin aceasta cum se nutrește desfrâul, lenea, ușurătatea și plăcerile sălbatece! Nu cred să mai fie alt popor care să aibă și să-și facă mai multe sărbători decât noi. Sărbătorile cele mari le ținem tot câte 3 și 4 zile, Boboteaza două zile, Sănpetru două zile, apoi Mărina, Foca, sfânta Vinere, Mărculea, Armindeanu și câte și mai câte. Toate aceste le ținem cu o așa seumpătate, ca și când ar fi te miri ce sărbători mari. Oare care miere s'ar însumetat să facă în euptor ori să dăse ceva în zi de vinere? Și pentrucă? Pentru că așa a rămas din bătrâni că „nu e bine”. Sărbătorile adevăratele sărbători, duminicile și sărbătorile legate și ale sfinților, dupăcum le ținem în porunca a treia bisricească, le ținem numai pe din afară, nelucrând, îmbrăcându-ne în haine de sărbătoare, dară eu inima nesărbătorind, mergând la cârciumă și îmbătându-ne făcând toate păcatele cele mai mari, în loc să mergem la biserică, să ascultăm poveștele Arhatelui, să cerem ajutorul lui Dumnezeu patru săptămâna ce vine, să cetim vreo foaie ri carte folositoare. Cum ne va binecuvânta Dumnezeu și cum ne va ajuta, dacă „numai” numele și cu cuvintele cinstite Evanghelie adevărate creștinătate o purtăm noi ticăloșii? (din propovădanii lui Petru Maior).

Dar, să tressem odată la pretențiile noastre în mâncări și beuturi, și cu deosebire în beuturi. O biată văduvă, care avea de uitrit două orfane, a ajuns la o mare mizerie: Diana, care-i nutrea pe toți cu lapte, perise într-o noapte. Desnădăjduită se duse la o vecină ogată de îi ceruse sfatul, și aceasta îi zise: „Știi ce? Făceți-vă datorința și bucuria Dumnezu nu-și va uita nici de voi. Înainte de toate trăduți-vă ca să vă înmulțiți veniturile! Toate trei vă pricepeți bine la împletirea cu cele și la cusut. Lăsați-vă de flecărit și folosiți mai bine vremea cea scumpă; astfel veți putea câștiga una fie care dintre voi mai mult decât până acum. A doua oară, împuținați-vă cheltuielile prin o cruțare cuminte, și îndesăți-vă cu mai puțin! Tot venitul ce vă atrece și ceace cruțați puneți de o parte și u peste mult veți avea atâția bani ca să vă împărați o vacă”. Văduva și orfanele urmară aceste sfaturi bune și înțelepte și, după un an, gonisiră încă odată atâția bani, de câți aveau până ca să-și cumpere o vacă. Se învățară

să-și ușureze soarta amară prin sărguință, cruțare și cumpătate și, cu vremea, își câștigă o avere destul de frumoasă.

În privința necumpătului în mâncare încă nu stăm așa de rău, căci țărani noștri până în ziua de astăzi se nutresc cât se poate de rău. Dar las' că dacă nu cheltuim mult pe mâncare, cheltuim din case afară de mult pe beutură. În Berlin, capitala Germaniei, și la Paris, capitala Franței, vine pe câte 186 locuitori o cârciumă; în Elveția tot pe câte 45 locuitori una. De prin anii 70 ai veacului trecut locuitorii Elveției cheltuiesc la un pe beuturi spirituoase 150 milioane de franci și anume: 125 milioane pe vin, 20 milioane pe vinars și 5 milioane pe bere. În Anglia se cheltuiesc la un cam șapte miliarde Lei pe beutură. Germania cheltuiește cam 500 de milioane de mărci pentru beutură. În Belgia se vine pe un locuitor, înțelegând aici bărbații, femeile, copiii și bătrânii la laolaltă, 13 litri de beutură la an. Învingătorii au calculat că pentru susținerea celor ce în urma beuturii peste măsură au devenit bolnavi, calici, păcătoși închiși în temnițe, și așa mai departe, se cheltuiesc la un 351 de milioane. Statistica ne spune că 30% dintre nebuni, 50% dintre săraci și 70% dintre făcătorii de rele au fost beutori.

Doamne, cât amar de bani s'ar putea cruța dacă oamenii s'ar lăsa de această patimă! Nu zic, că e rău dacă omeva, având de unde, bea un pahar două de vin ori de bere, așezându-se din când în când la povești cu un bun prieten al său; în schimb însă zic că este rău și păcat a bea prea mult, și că este risipă a bea mai mult decât e de lipsă. Prin Italia poți călători cu săptămânile și nu vei vedea om beat, la noi, afii în toată ziua nu unul ei, dacă vrei, și 20 de oameni beți, în zilele de sărbătoare și de târg te chiar împiedeci de oamenii beți, dacă aceștia se pot numi oameni. În unele state ale Americii cârciumele sunt închise în fiecare zi de duminică ori de sărbătoare, la noi — după sf. liturghie toate sunt deschise.

Ei, dar beutura se dă pe bani, și încă pe bani scumpi și așa de greu munciiți. Și acești bani s'ar putea cruța și folosi pentru scopuri frumoase.

Am auzit că în anii din urmă cârciumele nu sunt așa de cercetate ca până acum, și anume din pricina anilor răi. Acesta-i un pas însemnat spre bine, dară dacă dorim o adevărată înaintare spre bine în această privință, atunci ar trebui ca cârciumele să nu se tot înmulțească, ei să se împuțineze; atunci capii de familie, dacă totmai doresc să bea un pahar de vin ori de bere, ar trebui să vie acasă din bună vreme; atunci cârciumarii n'ar trebui să dea beutură oamenilor desfrânați și lenși și nici celor ce au beut prea mult; atunci toate cârciumele ar trebui închise la vreme potrivită, urmând pilda unci cârciumărite brave, care a spus oaspeților săi, într-o seară, următoarele: „Domnilor, de acum fie-vă destul, doar vă așteaptă mișterile acasă”, ori pilda acelei cârciumărite care își făcea, dimpreună cu servitorimca întreagă, rugăciunile de seara în cârciumă; ceace văzând cei mai mulți oaspeți, s'au dus acasă. Un om care zi de zi cheltuiește 10 Lei pe beutură și pe tutun, în 60 de ani ar putea cruța la 22.000 de Lei. Începeți odată, oameni buni, și fiți cumpătați în beutură, și apoi veniți de-mi spuneți, că nu vă simțiți cu mult mai bine, nu sunteți cu mult mai sănătoși, mai harnici și mai fericoși decât până atunci, și că n'ați fericit familiile voastre, câștigând pe lângă aceea și o sumedenie de bani, — bani albi pentru zile negre.

In grădinița cu flori

— Trandafirul —

Nu este grădiniță cu flori fără de trandafiri. Încă din vremurile celea mai vechi, trandafirii au fost socotiți celea mai alese flori.

Trandafirii sunt sălbatici și cultivați. Cei sălbatici cresc pe câmp și se numesc *Măceși*. În multe părți le sîc și *Răsură* și *Rug*.

Trandafirii cultivați se trag din cei sălbatici. Prin altoire s'au câștigat trandafiri de diferite culori.

Se zice, că la început toți trandafirii au fost albi, dar Venus, zeița frumuseții, înțepându-se în spinii lor, i-a colorat cu sângele său în roșu.

Într-o poveste se spune, că fata unui împărat îmbolnăvindu-se greu, vrăjitorii i-au zis, că nu se va vindeca, până nu i-se va aduce vreme de mai multe zile un trandafir roșu. Pe vremea aceea însă toți trandafirii erau albi. De aceea un ficior, anume Zefir, care era îndrăgostit de fată, în fiecare zi înroșia cu sângele său o floare de trandafir pe care o aducea fetei. Înroșind într-una florile de trandafir, Zefir și-a dat tot sângele și a murit. Atunci ea prin minune, toți trandafirii din grădina s'au înroșit, iar fata de împărat s'a vindecat.

Azi sunt trandafiri nu numai cu flori albe și roșii, ci și trandafiri cu flori galbene, roșietice și pătate.

Nu sunt trandafiri cu flori albastre.

Un bogătaş englez, înainte de a-aceasta cu vreo 50 de ani, a lăsat o sumă frumoasă de bani, care să se dea aceluia, care va reuși să găsească un trandafir cu flori albastre. Până acum însă nimeni n'a câștigat aceasta sumă.

Trandafirii nu cresc mari. Au ghimpi tari și încovoiați ca o seceră. Frunzele sunt cu marginile dințate. Florile câte una sau mai multe laolaltă pe vârful crenguțelor.

Sunt foarte multe soiuri de trandafiri cultivați. Dintre aceștia mai mult se găsesc: *Trandafirul de dulceță*; *Trandafirul totdeauna verde*: cu florile alba sau roșietice; *Trandafirul muscat*, cu florile albe-galbene și foarte mirositoare; *Trandafirul de Damasc*, cu florile albe-roșii, sau roșietice; *Trandafiri de lună*, mici, roșii și eleganți, cari fac flori în fiecare lună.

Florile de trandafir sunt semnul *frumuseții*. Cei vechi ziceau că florile trandafirilor sunt „bucuria muritorilor și parfumul zeilor”.

Nu sunt sărbători și oștețe fără flori de trandafir. Chiar și cântecele în cari se amintește trandafirul, sunt de toată frumusețea:

»Bade trup de trandafir
»Lasă-mă să rup un fir.

»Du-te neico săntos
»Ca un trandafir frumos.

»Mi-ai fost pup de trandafir
»Acum ești creangă de știr.

Despre un lucru sau despre o persoană care pare a fi frumoasă de departe, dar care e cu totul dimpotrivă văzută de aproape, se zice că este „de

